

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **A. B.**
bytem P.
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Pacovským
se sídlem Praha 2, Čelakovského sady 10

proti

žalovanému **Ministerstvo dopravy**
se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2018, č. j. 1303/2018-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 22. 6. 2015, č. j. MHMP 1138097/2015. Uvedeným rozhodnutím byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuty námitky žalobce jako nedůvodné a provedený záznam 12 bodů ke dni 30. 12. 2014 byl potvrzen.

2. Z napadeného rozhodnutí, stejně jako z výpisu hodnocení řidiče ze dne 26. 1. 2015, vyplývá, že žalobce spáchal:
- dle oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 16. 10. 2014, č. j. KRPA-364726/PŘ-2014000022, vydaného Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, kdy dne 21. 9. 2014 nezastavil na signál, který prikazuje řidiči zastavit vozidlo na pokyn „Stůj“ daný při řízení provozu na pozemních komunikacích osobou oprávněnou k řízení tohoto provozu. Za tento přestupek bylo žalobci zaznamenáno 5 bodů.
 - dle usnesení Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 ze dne 9. 12. 2014, č. j. 1 ZT 132/2014, trestný čin dle § 143 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, způsobení dopravní nehody porušením povinnosti řidiče, při které došlo k usmrcení nebo těžké újmě na zdraví jiné osoby, na jehož základě bylo žalobci zaznamenáno 7 bodů.

II. Obsah žaloby

3. V prvním žalobním bodu žalobce namítal nerespektování odvolacích důvodů. Tvrdil, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky, konkrétně rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, vydaná ve shodné věci jako je žalobcova a z nichž vyplývá ustálená rozhodovací praxe odvolacího orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z uvedených rozhodnutí krajského úřadu vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí a že jednotlivá rozhodnutí po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dále žalobce předložil tři pokutové bloky vydané v blokových řízeních týkajících se jiných přestupců, na nichž žalobce demonstroval nedostatky náležitostí, které vyžaduje judikatura Nejvyššího správního soudu, a které Krajský úřad Moravskoslezského kraje označil za nezpůsobilé pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce proto v této souvislosti namítal porušení svého legitimního očekávání. Žalobce si byl vědom, že jde o jediný konkrétní správní orgán, ale v případě krajských úřadů, kterých je v ČR pouze třináct, by dle žalobce měla rovněž existovat ustálená, alespoň obdobná praxe při posuzování shodných a obdobných věcí. Dle žalobce není přiléhavé, aby totožný správní orgán, pouze v jiné místní příslušnosti, rozhodoval a postupoval zcela odlišně, neboť tím by byla dotčena rovnost účastníků před zákonem, která je narušována pouze na základě místní příslušnosti správního orgánu.
4. Dále žalobce namítal, že žalovaný porušil právo na spravedlivý proces, neboť se nezabýval obsahem spisového materiálu. Žalovaný totiž konstatoval, že nebyl nucen si dožadovat pokutové bloky. Obsahem spisového materiálu je však pokutový blok ze dne 21. 9. 2014, který si vyžádal předchozí zástupce žalobce.
5. Dle žalobce pokud se žalovaný domníval, že řízení o námitkách nemělo být z důvodu jejich zpětvzetí vedeno, měl odvolání projednat v zákonné lhůtě a o tomto neprodleně vyrozumět žalobce a zjednat nápravu. Tvrdil, že má již dávno uplynulou roční lhůtu po dosažení 12 bodů a možnost řídit motorová vozidla. Pozbýt řidičské oprávnění tak má žalobce díky liknavosti žalovaného a bez jakéhokoliv výchovného efektu.

6. Ve druhém žalobním bodu žalobce rozporoval způsobilost pokutového bloku ze dne 21. 9. 2014, jako záznamu bodů do bodového hodnocení řidiče a specifikoval konkrétní výtky v jednotlivých kolonkách č. 1-9 – přesné uvedení osoby přestupce, doby spáchání, právní kvalifikace přestupkového jednání, zřetelnost výše uložené sankce, místo vydání bloku, příp. nečitelnost těchto údajů, jejich zkratkovitost a strohost. Žalobce tvrdil, že pokutový blok není způsobilý být podkladem pro záznam bodů řidiče z důvodu, že přestupek není jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezen. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze č. j. 4 As 127/2014-39.
7. V doplnění žaloby ze dne 11. 2. 2019 žalobce uplatnil další dva žalobní body. Konkrétně ve třetím žalobním bodu namítal porušení práva na spravedlivý proces, kdy poukazoval na skutečnost, že o odvolání žalobce bylo rozhodnuto po 3,5 letech. Tvrdil, že došlo k porušení § 6 odst. 1, § 71 a § 90 odst. 6 správního řádu, neboť žalovaný nevydal rozhodnutí ve lhůtě stanovené § 71 správního řádu a ani ve lhůtě přiměřené složitosti případu. Porušení požadavku na rychlost řízení je dle žalobce o to výraznější, že se v daném případě jednalo o trest, za který je záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů považován. Vzhledem k povaze záznamu do registru řidičů jakožto trestu, je třeba dle žalobce na daný případ aplikovat čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a s ním spojené právo na spravedlivý proces, které mj. spočívá i v přiměřené délce řízení, která v daném případě nebyla dodržena.
8. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal, že vzhledem ke zpětvzetí námitek, které bylo doručeno prvostupňovému orgánu dne 5. 2. 2015, mělo být řízení podle § 66 odst. 1 písm. a) či podle § 91 odst. 3 správního řádu zastaveno. Postup žalovaného, který napadeným rozhodnutím schválil postup prvostupňového orgánu, považoval žalobce za nesprávný. K tomu žalobce odkázal na Stanovisko k přerušení řízení o námitkách, odečtu bodu a zpětvzetí námitek, č. j. 902/2008-160-OST/2 (dále jen „stanovisko“).

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
10. Uvedl, že zhodnotil veškeré podklady obsažené ve spise v jejich vzájemné souvislosti a nikoli pouze jednostranně v neprospěch žalobce. Dle žalovaného obstarané podklady pro záznam bodů jsou dostatečné, přičemž žalobci se nepodařilo tyto podklady věrohodně zpochybnit. Žalovanému bylo z úřední činnosti známo, že podané odvolání obsahuje tzv. typizované námitky (jedná se o šablonu, která je univerzálně používána JUDr. Bechyněm), kdy jsou zpochybňovány formální náležitosti jednotlivých pokutových bloků či rozhodnutí. Zástupce žalobce JUDr. Bechyně vystupuje v obrovském množství obdobných řízení, kdy i z podané žaloby je zřejmé, že pouze „zkopíruje“ žalobní námitky.
11. K rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, žalovaný konstatoval, že není vázán právním názorem podřízeného správního orgánu, neboť uvedený krajský úřad je podřízeným správním orgánem v problematice silničního provozu žalovaného. Zároveň vzhledem k časovému odstupu a vývoji judikatury od vydání výše uvedeného rozhodnutí je zřejmé, že se správní praxe změnila, což odůvodnil v napadeném rozhodnutí.
12. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 7. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40, který se vyjádřil k formálním nedostatkům pokutových bloků, a dále na rozsudek ze dne 3. 1. 2019, č. j. 8 As 77/2018-47.

13. K nestandardnosti délky řízení žalovaný odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 5 A 153/2017-36.
14. K namítané nutnosti zastavit řízení z důvodu zpětvzetí námitek žalovaný považoval za podivné, že v řízení o námitkách JUDr. Pacovský i právnická osoba AK Linhart o.s. shodně tvrdili, že zpětvzetí námitek není platné, přesto v podané žalobě svou argumentaci JUDr. Pacovský zjevně účelově obrátil a tvrdí, že dané řízení mělo být zastaveno. Nadto jestliže by bylo řízení o námitkách zastaveno, žalobce by se proti takovému usnesení zcela jistě odvolal, neboť zpochybnil své zpětvzetí námitek, a tudíž by řídičské oprávnění pozbyl ve stejný okamžik jako v případě současného rozhodnutí o odvolání, neboť by o něm bylo rozhodnuto ve stejné době. K poukazovanému stanovisku žalovaný sdělil, že není žádným způsobem závazné, a proto se jím žalovaný nemusel řídit.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce výslovně souhlasil s rozhodnutím věci bez jednání a žalovaný nevyjádřil s takovým postupem nesouhlas.
17. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu se dopravce dopustí přestupku tím, že poruší ustanovení § 9 odst. 2 nebo 4 zákona o silničním provozu.
18. Soud neshledal žalobu důvodnou.
19. Soud se předně zabýval námitkou, podle které mělo být řízení zastavenou. U uvedené námitky soud vyšel z následujících skutkových zjištění. Dne 21. 1. 2015 bylo žalobci doručeno Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řídičského průkazu v důsledku pozbytí řídičského oprávnění ze dne 16. 1. 2015, sp. zn. S-MHMP-DSC 74125/2015. Dne 22. 1. 2015 byly doručeny prvostupňovému orgánu námitky proti provedení záznamu, které žalobce podal prostřednictvím svého zástupce JUDr. Michala Pacovského. K námitkám žalobce přiložil plnou moc ze dne 22. 1. 2015, kterou žalobce zmocnil JUDr. Pacovského k zastupování ve věci vedené u prvostupňového orgánu pod sp. zn. S-MHMP-DSC 74125/2015, jakož i v řízeních souvisejících. Následně byl dne 27. 1. 2015 žalobce prostřednictvím JUDr. Pacovského vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (viz vyrozumění ze dne 26. 1. 2015, sp. zn. S-MHMP 74125/2015). Podle protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 3. 2. 2015, sp. zn. S-MHMP 1314580/2014, se dne 3. 2. 2015 Mgr. Jan Matějka na základě předložené substituční plné moci udělené mu JUDr. Pacovským seznámil se spisovým materiálem a prvostupňovému orgánu sdělil, že se do 10 dnů písemně vyjádří. Substituční plnou mocí ze dne 22. 1. 2015 JUDr. Pacovský zmocnil Mgr. Matějku k zastupování žalobce ve věci vedené u prvostupňového orgánu pod sp. zn. S-MHMP-DSC 74125/2015, jakož i v řízeních souvisejících. Podáním ze dne 5. 2. 2015, které bylo doručeno prvostupňovému orgánu téhož dne, vzal žalobce v zastoupení Mgr. Matějky námitky v plném rozsahu zpět. Dne 6. 2. 2015 žalobce doručil prvostupňovému orgánu výpověď plné moci JUDr. Pacovskému k zastupování ve věci vedené pod sp. zn. S-MHMP-DSC

74125/2015, jakož i v řízeních souvisejících ze dne 2. 2. 2015. Dne 11. 2. 2015 JUDr. Michal Pacovský v zastoupení potvrdil prvostupňovému orgánu, že mu žalobce dne 2. 2. 2015 vypověděl plnou moc. Výpověď měl JUDr. Pacovský obdržet dne 2. 2. 2015 prostřednictvím e-mailu. Zároveň sdělil, že pokud činil nějaké úkony po uvedeném datu, neměl již k tomu mandát. Dle sdělení JUDr. Pacovského měly být veškeré úkony považovány za neplatné. Podáním ze dne 9. 3. 2015, které bylo doručeno prvostupňovému orgánu dne 10. 3. 2015, JUDr. Pacovský sdělil, že obdržel výpověď plné moci žalobce dne 3. 3. 2015 (správně dne 2. 2. 2015), přičemž z pracovních důvodů nestačil informovat Mgr. Matějku, který ve věci nadále činil úkony. Skutečností však je, že k těmto úkonům již neměl mandát, neboť je činil po ukončení zastupování.

20. Pro posouzení uvedené námítky soud považoval za rozhodnou skutečnost, že vztah mezi zmocněncem (JUDr. Pacovský) a zmocnitelem (žalobcem) je obecně založen na základě příkazní smlouvy, přičemž existenci tohoto vztahu udělená plná moc pouze osvědčuje. Zmocněnec tedy nevykonává jménem zmocnitele úkony na základě plné moci, ale na základě existujícího smluvního vztahu. Zmocněnec je pak oprávněn jednat jménem zmocnitele výlučně jen tehdy, jestliže trvá mezi zmocněncem a zmocnitelem smluvní vztah.
21. V projednávaném případě žalobce doručil prvostupňovému orgánu výpověď plné moci, ze které jednoznačně vyplývá vůle žalobce nebýt dále zastoupen JUDr. Pacovským, a to ode dne 2. 2. 2015. S ohledem na uvedené soud podání označené jako výpověď plné moci posoudil podle obsahu a považuje jej za odstoupení od uzavřené příkazní smlouvy. Odstoupení od smluvního vztahu je účinné, respektive smluvní vztah založený příkazní smlouvou je ukončen okamžikem doručení tohoto odstoupení druhé smluvní straně a nikoliv správnímu orgánu, jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí. Doručení odstoupení od plné moci správnímu orgánu má pouze procesní následky. Od tohoto okamžiku není správní orgán oprávněn konat úkony vůči zmocniteli prostřednictvím zmocněnce. Doručení odstoupení od smluvního vztahu správnímu orgánu však nemá žádný vliv na existenci tohoto vztahu. Dle sdělení JUDr. Pacovského ze dne 10. 2. 2015 mu byla předmětná výpověď, respektive odstoupení doručeno dne 2. 2. 2015. Ke dni 2. 2. 2015 tak mezi žalobcem a JUDr. Pacovským zanikl existující smluvní vztah založený příkazní smlouvou. Jestliže JUDr. Pacovský vzal jménem žalobce podané námítky zpět dne 5. 2. 2021, nebyl již k takovému úkonu oprávněn. Prvostupňový orgán tak nepochybil, když řízení o námitkách nezastavil. V této souvislosti soud uvádí, že sdělení JUDr. Pacovského, podle kterého mu byla vypovězena plná moc dne 3. 3. 2015, považuje za chybu v psaní s tím, že správně mělo být uvedeno dne 2. 2. 2015. Správní spis neobsahuje žádný podklad k závěru o ukončení příkazní smlouvy mezi žalobcem a JUDr. Pacovským dnem 3. 3. 2015, když výpověď plné moci je datována dne 2. 2. 2015 a na toto datum odkazuje i sdělení JUDr. Pacovského ze dne 11. 2. 2015.
22. Správnost postupu prvostupňového orgánu dokládá rovněž postoj žalobce v průběhu správního řízení. Žalobce nikterak nerozporoval, že věc byla meritorně projednána. Bylo by však logické a rozumné předpokládat, že v případě, že by žalobce nesouhlasil s věcným projednáním podaných námitek, respektive že jeho skutečným úmyslem bylo řízení o námitkách zastavit, pak by tuto skutečnost dal vůči správním orgánům jednoznačně a bezodkladně najevo, a to nejpozději v podaném odvolání. Výše uvedené však žalobce neučinil.

23. Toliko na okraj soud poznamenává, že v podané žalobě žalobce k průběhu svého zastoupení ve správním řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, když se omezil na tvrzení, že řízení mělo být zastaveno. Žalobce však soudu nesdělil žádné skutečnosti, pro které by mělo být přihlíženo ke zpětvzetí námitek, a to přestože je opět zastoupen JUDr. Pacovským, který musí být s průběhem zastupování žalobce detailně obeznámen a který naopak v průběhu správního řízení usiloval o to, aby ke zpětvzetí námitek přihlíženo nebylo.
24. S ohledem na závěry, které soud učinil k průběhu zastoupení, není žalobcem navržený důkaz - stanovisko relevantní, neboť se mýlí s podstatou projednávané věci. Toto stanovisko se totiž podstatou zastoupení blíže nikterak nezabývá. Z uvedeného důvodu soud navržený důkaz neprovedl.
25. Soud však k této námitce zejména poukazuje na skutečnost, že mu není zřejmé, jakým způsobem mělo být postupem správních orgánů zasaženo do práv žalobce, což je základním předpokladem úspěšnosti vznesené žalobní námitky (viz § 65 odst. 1 s. ř. s.). V projednávaném případě byly námitky žalobce správními orgány projednány v plné šíři, a tedy postupem správních orgánů se žalobci dostalo větší ochrany práv, než v případě, kdyby bylo řízení v projednávané věci zastaveno a vznesené námitky by nebyly projednány.
26. Soud nepřisvědčil námitce nerespektování odvolacích důvodů, konkrétně rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014. K uvedené námitce soud odkazuje na napadené rozhodnutí, ze kterého jednoznačně vyplývají důvody, pro které se žalovaný necítil být uvedeným rozhodnutím krajského úřadu vázán. Jednalo se zejména o skutečnost, že dotčený krajský úřad je podřízeným orgánem žalovaného, dále že došlo k časovému odstupu a ke změně judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76 a ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74). Podle této judikatury ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení vede k povinnosti správních orgánů vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Zejména však žalovaný považoval oznámení o uložení pokuty za dostatečně přesné, když identifikuje žalobce, označuje místo a čas spáchání přestupku, specifikuje, jakého přestupku se žalobce dopustil, uvádí, jaké ustanovení zákona o silničním provozu bylo porušeno a že za jednání byla uložena bloková pokuta. Dále žalovaný zohlednil rovněž to, že uplatněné námitky žalobce jsou obecné a typizované bez ohledu na projednávaný případ. S výše uvedenými závěry se soud plně ztotožňuje. Žalobce v průběhu správního řízení uplatnil zcela obecné, a jak je soudu známo z jeho činnosti, i typizované námitky právního zástupce žalobce, a to bez jakékoliv bližší vazby k projednávanému případu. Z podaného odvolání není zřejmá žádná okolnost, která by podané odvolání žalobce jakkoliv individualizovala od ostatních případů právního zástupce žalobce vzhledem ke konkrétním skutkovým okolnostem projednávaného případu. Naopak podané odvolání odkazuje na záznamy v pokutovém bloku, které se zcela mýlí s podstatou přestupku spáchaného žalobcem v projednávaném případě. Za tohoto stavu věc má soud za to, že žalovaný nepochybil, když se blíže nezabýval dotčeným pokutovým blokem.
27. Soud v projednávaném případě neshledal porušení práva žalobce na spravedlivý proces, které žalobce dovozoval ze skutečnosti, že obsahem spisového materiálu je pokutový blok ze dne 21. 9. 2014, avšak žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že prvostupňový orgán nebyl nucen dožadovat pokutové bloky. K uvedené námitce soud z obsahu

spisového materiálu předloženého žalovaným zjistil, že podkladem k záznamu bodů do evidenční karty řidiče, bylo jednak usnesení o podmíněčném zastavení trestního řízení vydané Obvodním státním zastupitelstvím pro Prahu 2 dne 9. 12. 2014 pod sp. zn. 1 ZT 132/2014 (toto usnesení žalobce nikterak nerozporoval), a dále pokutový blok č. D 0448680 ze dne 21. 9. 2014. Oba tyto podklady jsou obsahem spisového materiálu, když byly vyžádány prvostupňovým správním orgánem (viz předložení odvolání ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. S-MHMP 74125/2015). Dle názoru soudu výše uvedené konstatování žalovaného nezpůsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný je sice povinen se podrobně seznámit s každým z rozhodnutí, které bylo napadené odvoláním včetně spisového materiálu, který se k tomuto rozhodnutí váže, a to ohledem na rozsah přezkumu v odvolacím řízení (viz § 89 odst. 2 správního řádu). Nicméně v projednávaném případě žalobcem vytýkané konstatování v napadeném rozhodnutí nedosahuje takového stupně nezákonnosti, které by na práva žalobce mělo zásadnější vliv a pro které by tak bylo nutno zrušit napadené rozhodnutí. Námitky uplatněné žalobcem v podaném odvolání byly totiž vzneseny toliko obecně a bez jakékoliv souvislosti s projednávaným případem. Žalobce tak v podstatě bližší přezkum pokutového bloku žalovanému neumožnil (viz výše). Jestliže pak právní zástupce žalobce uplatňoval u žalovaného opakovaně při zastupování svých klientů šablonovitý a stereotypní přístup, když docházelo v rámci různých řízení k uplatnění po obsahové stránce naprosto totožných podání, nelze žalovanému vytýkat analogický postoj, kdy na obdobné námitky v různých řízeních reagoval obdobným způsobem.

28. Soud neshledal důvodnou námitku porušení zásady legitimního očekávání, neboť jak je uvedeno výše, veškeré podklady byly prvostupňovým orgánem vyžádány.
29. Pokud pak jde o námitky vytýkající pokutovému bloku ze dne 21. 9. 2014 nedostatky, soud předně upozorňuje, že v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[p]okutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsáního jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu.“* Vydání tohoto správního aktu je pak možné za podmínek, že je spolehlivě zjištěn skutkový stav, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65). Ochota pokutu zaplatit a souhlas s projednáním na místě jsou podle Nejvyššího správního soudu nezbytnou podmínkou k vyřízení věci, protože od té chvíle se vychází z toho, že skutkový stav byl bezpečně zjištěn a přestupce proti němu nemá námitek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 9 As 149/2018-44).
30. V projednávaném případě dospěl soud k závěru, že pokutový blok ze dne 21. 9. 2014, splňuje požadavek na jednoznačnou individualizaci jednání žalobce. V předmětném pokutovém bloku je čitelně a pečlivě zaznamenáno, kým byl spáchán přestupek, kdy žalobce je jednoznačně identifikován celým jménem a příjmením, rodným číslem a adresou místa pobytu, přičemž totožnost žalobce byla ověřena podle občanského a řidičského průkazu (oba průkazy jsou v pokutovém bloku identifikovány svými čísly). Zároveň je v předmětném bloku stručně a srozumitelně uvedeno, kdy a kde se přestupek stal a v čem konkrétně přestupek spočíval, a to včetně odkazu na odpovídající ustanovení zákona o silničním provozu, které žalobce porušil a podle kterého mu byla uložena pokuta. Konkrétně tedy z pokutového bloku ze dne 21. 9. 2014 vyplývá, že k přestupku došlo dne 21. 9. 2014, ve 21.30 hod, na Praze 4, ulice Libušská, kdy žalobce vozidlem SPZ 3 AT 6683

projel křižovatkou na červený světelný signál, čímž došlo k porušení § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobci pak byla uložena pokuta podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona o silničním provozu ve výši 1 500 Kč. Výše pokuty vyjádřená číslem odpovídá slovnímu podpisu. Pokutový blok pak nese čitelný podpis oprávněné úřední osoby, která jej vystavila v Praze dne 21. 9. 2014, a rovněž i žalobce. Žalobce pak výslovně souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení. S ohledem na skutečnost, že v pokutovém bloku ze dne 21. 9. 2014 jsou pečlivě, srozumitelně a jednoznačně uvedeny požadované informace, má soud za to, že předmětný pokutový blok je způsobilým podkladem pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Námitkám žalobce tak předmětný pokutový blok neskýtá žádnou oporu.

31. Soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobce spočívající v porušení práva na spravedlivý proces, které žalobce dovozoval z průtahů v řízení, kterých se měl dopustit žalovaný. Soud v tomto případě neshledal žádný důvod odchýlit se od rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28, podle nějž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních (a tedy i v přestupkových) řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu. Zákonodárce se výslovně rozhodl pro tuto formu „kompenzace“ pouze v případě ukládání trestů v trestním řízení, nikoliv v případě přestupkových nebo jiných správních řízení. Rovněž Ústavní soud požadavek snížení trestu jako formy kompenzace nepřiměřené délky řízení neformuloval jako obecné pravidlo. Jedná se o prostředek, který lze užít po posouzení všech individuálních okolností a řady kritérií.
32. Soud tak přisvědčil námitce žalobce potud, že o odvolání žalobce nebylo rozhodnuto ve lhůtě stanovené § 71 správního řádu, když o odvolání žalobce bylo rozhodnuto s odstupem cca 3,5 let. Žalobce podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí dne 21. 9. 2015, respektive dne 10. 8. 2015, kdy bylo blanketní odvolání žalobce doplněno, žalovaný pak o podaném odvolání rozhodl až dne 7. 12. 2018. Je jistě žádoucí, aby o podaných odvoláních bylo správními orgány rozhodováno ve lhůtách stanovených právními předpisy. Nicméně lhůty k vydání rozhodnutí, upravené právními předpisy, jsou lhůtami pořádkovými, které jsou stanoveny za účelem efektivy řízení. Překročení těchto lhůt není samo o sobě způsobilé vyvolat nezákonnost vydaného rozhodnutí nebo procesního postupu. K obdobnému závěru pak dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41. Žalobci pak nic nebránilo, aby v průběhu řízení uplatnil prostředek na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, což neučinil.
33. Za situace, kdy správní řád neumožňuje správnímu orgánu přihlížet k délce správního řízení, když lhůty k vydání rozhodnutí jsou lhůtami pořádkovými, a zároveň žalobce neuplatnil opatření proti nečinnosti, ač mu v tom nic nebránilo, soud nemohl dospět k jinému závěru, než že nedodržením lhůty k vydání rozhodnutí o odvolání nebylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces v míře mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Na základě výše uvedených závěrů soud žalobu zamítl pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobci nepřiznal náhradu nákladů, jelikož neměl ve věci ani částečný úspěch. Žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší, neboť mu nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 22. září 2021

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu